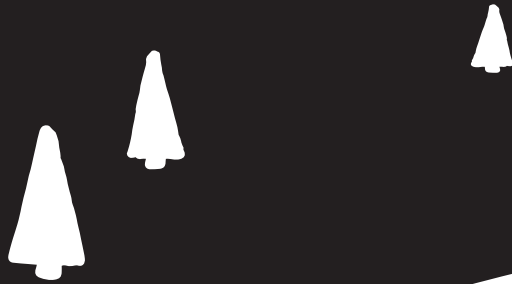

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ADEVĂRUL ADEVĂRAT

DAN
GEMEINHART

young art

Dan Gemeinhart locuiește într-un mic orașel din statul Washington alături de soția și cele trei fiice ale sale. Timp de paisprezece ani a fost bibliotecar într-o școală, unde a avut ocazia să se bucure alături de copii de cele mai minunate cărți. A scris trei romane dedicate segmentului tânăr de vârstă: *Scar Island* (2017), *Some Kind of Courage* (2016) și *Adevărul adevărat* (2015), debutul lui în literatură.

Traducere din limba engleză de Alex Macovei

Redactor: Roxana Tocilescu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEMEINHART, DAN

Adevărul adevărat / Dan Gemeinhart; trad. din lb. engleză de Alex Macovei. – București: Youngart, 2017

ISBN 978-606-8811-32-1

I. Macovei, Alexandru (trad.)

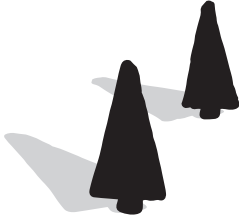
821.111

Dan Gemeinhart
The Honest Truth

©2015 by Dan Gemeinhart. All rights reserved.

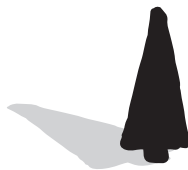
Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA

© youngart, 2017, pentru prezenta ediție
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

**PENTRU KAREN, **
PENTRU TOT ȘI PENTRU TOTDEAUNA.

ȘI PENTRU MARK,
DE-ACUM PLECAT ÎN MUNȚI.

CAPITOLUL

**KILOMETRI
RĂMAȘI:
423**

Muntele mă chema. Trebuia să fug. Trebuia.

Și n-aveam nevoie de nimeni să vină cu mine.

Mi-am strâns curelele de la rucsac, ținând ușa de plasă deschisă cu vârful piciorului.

— Hai, Beau! am strigat fără pic de șovăială în glas.

Un glas puternic. Ca mine.

Beau a țâșnit ca o rachetă pe ușă, plesnindu-mă cu coada peste picioare. S-a zbunguit pe verandă pe labelle din față, cu limba ieșită toată de fericire și ochii ceacări zâmbind în sus la mine. M-am aplecat și l-am scărpinat după urechi, așa cum îi plăcea și cum doar eu știam s-o fac.

— Mereu ești gata de plimbare, nu-i așa, prietene?

A găfâit un da.

— Ei bine, am zis, apucând geanta de voiaj și ridi-cându-mă, te-așteaptă o aventură pe cinste! Cea mai lungă plimbare dintre toate. Țasta-i adevărul, am continuat privind în zare, către munții cu crestele acoperite de zăpadă care se profilau la orizont.

Am trântit ușa în urma mea și nu m-am uitat în spate nici măcar o dată. Nu mi-am făcut griji în privința cheii. Era foarte posibil să nu mă mai întorc niciodată.

Toate cele zece minute cât dura drumul până la gară, Beau a mers pe lângă mine, la picior. La gât îmi atârna aparatul foto, care se tot bălăngănea și mi se izbea de burtă. Când am văzut gara în față, m-am ascuns repede

după un colț și m-am ghemuit la pământ pe o alee. Respiram în gâfâieli emoționante.

— OK, Beau, acum, fă exact cum am exersat!

Am tras fermoarul genții și am desfăcut-o larg. Era aproape goală. Am bătut cu palma în interior:

— Hai, Beau. Treci înăuntru.

Beau a intrat în geantă, s-a învârtit de câteva ori până și-a găsit locul, apoi s-a făcut covrig. Și-a ridicat privirea către mine.

— Doamne, ce câine bun mai ești! am zis eu în șoptă.

Beau încerca să dea din coadă în interiorul genții. Am pescuit un biscuit din buzunar și i l-am întins. L-a adulmecat o secundă, după care mi l-a înfulecat din palmă dintr-o singură înghițitură.

Am tras fermoarul aproape până la capăt și Beau a dispărut în întunecimea genții. M-am ridicat, simțind cum greutatea lui îmi trage umărul în jos. Am apucat mai strâns mânerul.

— Bine că nu ești un Saint Bernard, am șoptit eu înspre geantă, cotind și îndreptându-mă spre casa de bilete.

Bărbatul din spatele geamului s-a chiorât la mine pe deasupra revistei pe care o citea. Mi-am îndreptat cozorocul șepcii de baseball roșu-aprins pe care o purtam și mi-am dres glasul.

— Vreau două bilete, am zis.

— De autobuz sau de tren?

— De autobuz. Spre Spokane.

— Ești singur?

Cuvântul „singur“ a sunat fals, ca un clopoțel spart. Mi-am umezit buzele.

— Tata e la baie, i-am răspuns. Mi-a lăsat bani de bilete.

Bărbatul a încuviințat din cap și-a căscat. Oamenii sunt leneși. Pe asta mă și bazam.

— Bine. Un adult și un copil de la Wenatchee la Spokane. Face patruzeci și patru de dolari.

Am scos banii din buzunarul jachetei mele albastre și i i-am dat.

— Autobuzul pleacă în zece minute, chiar de-acolo.

Am luat biletele și m-am îndreptat în direcția pe care mi-o arătase. Câteva autobuze stăteau cu motoarele pornite la colțul străzii. Pe unul scria *Spokane*, exact ca pe bilete. Am aruncat o privire peste umăr. Bărbatul de la ghișeu era iarăși cu ochii pironiți în revista lui. Am trecut chiar pe lângă autobuzul cu pricina și am cotit ajungând în spatele clădirii.

Către peronul de tren.

Acolo era și mica zonă de așteptare acoperită pe care o văzusem când îmi făcusem planurile. Cea cu tomberonul legat cu lanț în spate, pus cumva mai ferit. M-am ascuns în spatele tomberonului, am aruncat o privire rapidă în jur ca să mă asigur că nu se uită nimeni, apoi mi-am dat jos jacheta albastră și-am băgat-o în tomberon. După ea, au venit la rând șapca roșie și cele două bilete de autobuz. Am scos din rucsac căciula de iarnă de lână verde închis și mi-am tras-o pe cap.

Când am dat să plec, am simțit umflătura din buzunar. Am tras șovăielnic aer în piept și-am scos ceasul. Era un ceas vechi de buzunar, din argint, cu geamul bombat. Un cadou de la bunicul meu care murise. Mi-am mușcat buza cu putere. Simțeam cum îmi bate în palmă. *Tic. Tic. Tic.* Timpul care se scurgea.

Uite ce nu înțeleg eu: de ce-ar vrea cineva să poarte cu el un lucru care-i amintește că viața i se scurge printre degete.

Am aruncat ceasul cu toată forța de care eram în stare și s-a izbit de ciment. Geamul i s-a crăpat, dar nu s-a spart. Am strâns din dinți și-am început să-l calc atât de tare,

c-au început să mă doară picioarele. Geamul s-a sfărâmat în bucăți și l-am călcat din nou. Acele i s-au îndoit, și l-am călcat iar și iar.

Tocmai ridicasem piciorul ca să-l mai calc o dată, când l-am auzit pe Beau scâncind din geantă. Plămânii îmi făceau ca niște foale. Respiram sacadat și greu și mi-era greață. O durere ascuțită a început să-mi sune în cap. Beau a scâncit din nou.

— E în regulă, Beau, am zis eu printre gâfâituri, lăsând piciorul jos.

M-am aplecat ca să iau ceasul și să-l arunc la gunoi, dar m-am oprit. M-am uitat la tomberon, apoi la ceasul de argint distrus. M-am îndreptat de spate și-am simțit aparatul foto apăsându-mă pe piept. L-am dus la ochi și-am făcut o poză cu bucățile de ceas împrăștiate pe jos. Apoi am trimis cu un șut rămășițele direct în spatele tomberonului.

Când am ieșit de după colțul clădirii, am văzut trenul așteptând în stație. Era lucios și argintiu și duidea ca un cutremur închis într-o sticlură. Am pescuit în buzunarul hanoracului meu gri după biletul de tren pe care-l comandasem online cu o seară în urmă cu cardul de credit pe care-l șterpelisem din poșeta maică-mii. Am simțit un gol în stomac.

— Mergi la Seattle? m-a întrebat femeia care mi-a luat biletul. Am încuviințat și-am început să urc. Nu voiam să mă țină minte. Singur-singurel? N-ai nevoie de ajutor cu bagajul?

Am încercat să nu mă uit urât la ea:

— Nu, i-am zis fără să mă uit în direcția ei, apoi am urcat treptele vagonului, cu picioarele și degetele de la mâini în flăcări de la greutatea lui Beau.

Trenul era în mare parte gol și-am găsit un loc într-un rând neocupat din spatele vagonului. Dincolo de fereastra mare era Wenatchee, căminul pe care îl părăseam. Cerul

se întuneca. Clădirile și depozitele joase din jurul șinelor aruncau umbre lungi. Norii erau negri și grei. Se apropia o furtună și, odată cu ea, și noaptea.

Undeva acolo în întuneric era și Jessie, cea mai bună prietenă a mea. Și mama, și tata, ale căror chipuri îmi pluteau acum prin fața ochilor. Habar n-aveau că plecasem. Habar n-aveau unde mă duceam. Și n-aveau să fie în stare să mă găsească. N-aveau să fie în stare să mă ajute.

Am strâns tare pleoapele și-am scuturat din cap. „N-am nevoie de ei“, mi-am șoptit în barbă, uitându-mă cu ochii mijiiți afară la oraș, la umbre. „N-am nevoie de nimeni.“ Și poate că era adevărat, dar nu mi-a plăcut cum au sunat cuvintele astea. Mai mult răutăcios decât puternic. Am atins geamul rece cu degetele, privind în depărtare către casa pustie în care se vor întoarce ai mei. „Îmi pare rău“, am rostit și mai încet. „Îmi pare rău.“

Am scos un mic carnețel și-un pix din buzunarul exterior al rucsacului. Am răsfoit carnetul trecând peste diversele mele teme și mâzgălituri până am ajuns la prima foaie albă, și-apoi am căzut puțin pe gânduri încercând să găsesc vorbele potrivite pentru acest moment. Încet, timid, mi-a venit o idee. Am dat din cap. Am numărat de câteva ori pe degete, gura-mi formând cuvintele fără să scoată vreun sunet, apoi le-am scris.

De-afară am auzit chemarea: „Poftiți în vagoane!“

Apoi zăngănitul unei uși metalice care se închide.

M-am uitat la cuvintele pe care le scrisesem pe hârtie.
Trei versuri:

*Singur plec acum,
Alt drum, o nouă cale,
Spre munți mă îndrept.*

Mi-am strecurat mâna în geanta pe care-o pusesem pe scaunul de lângă mine și i-am dibuit capul lui Beau, care

m-a lins pe degete. Avea limba umedă și respirația caldă. Era catifelat la atingere. Se simțea ca un prieten. L-am scărpinat după urechi și-am încercat să nu izbucnesc în plâns. M-am chinuit să-mi amintesc că nu mi-e frică. De-atâtea și-atâtea lucruri.

Mi-am lăsat capul să-mi cadă pe spătar și-am încercat să nu mă gândesc la altceva decât la munți.

În câteva ore, mama o să ajungă acasă.

Peste alte câteva ore, poliția va începe să mă caute.